

מיכלי מיכלי אהובה,

האומנם לא אראך? כאמא היית לי.

על מוסי זכרונו לברכה כתבתי פעם:

"היה היה איש גדול עם נשמה גדולה".

עליך אפשר לכתוב - היה הייתה אישה קטנה עם נשמה טובה טובה.

כך הרגשתי כלפך, חוץ מכל זיכרונות הילדות והנעורים - שבהם כיכבת כאמא וכאישה מסורה ודואגת.

מה שעשית, עשית עם כל הלב - טיפלת בתינוקות, אז כולם ידעו שהילדים שלנו בידיים טובות. טיפלת בחולים, החולים יכלו להיות רגועים, יש מי שדואג ומטפל בהם. עבדנו יחד ב"חדר חולים" ואת נתת פקודות ועשינו "צחוקים".

ועכשיו על סוף השביל, גם כשהיית חלשה נשאר בך הרצון והיכולת לעזור לזולת - אמא שלי הגיעה מבחוץ ואת מיד קמת כדי לעזור לה לשבת, לכסות אותה. איזו אישה טובה וחמודה היית!

היה לי אתגר - לנסות להוציא ממך צחוקים וחיוכים, ואמנם יומיים לפני שהלכת עוד הוצאת איזה קצה חיוך וצחוק קל, למרות שאמרת לי ש"כבר אין לך כוח".

אדם טוב יכול לנוח בשלום, הוא את פועלו עשה, נתן, טיפל וחיבק ודאג והקשיב וכאב - והכל בשקט.

מיכלי יקרה,

מה נעמה לי החברות איתך.

יהי זכרך ברוך לנצח נצחים.

מרב (כיתת אייל)